

(ii) mei. Dar e vorba de un proces de durată care, probabil, își va da roadele peste 5—10 ani.

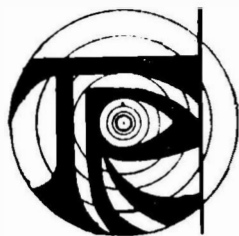
— *Vorbiți-ne despre ultima dumneavoastră lucrare de teatru.*

— Ultima piesă pe care am scris-o este axată pe ideea internaționalismului. Am pus-o în scenă anul trecut, în grupul Rita Montane, pe care îl conduc. Este

spectacolul cu care, probabil, voi participa la festivalul de teatru din 1984.

— *O ultimă întrebare: ce înseamnă să fii om de cultură în Cuba?*

— În primul rând, să fii un om de avangardă, a cărui filozofie să fie marxismul, care să-și înțeleagă poporul, care să lupte pentru binele acestuia și pentru pace în lume.

Reevaluări

Ascultînd azi, după aproape patru decenii de la premieră, piesa lui Tudor Mușatescu *Madona*, ne explicăm în egală măsură și primirea rezervată, ușor dezamăgită chiar, din partea criticii, dar și adevlunea publicului, exprimată concludent în numărul de reprezentații.

Interesează și acum, captivează chiar, finețea observației, arta de a construi tipuri robuste, de a da o identitate precisă, inconfundabilă personajelor (perfect diferențiate, și cele aparținînd aceleiași familii — și nu ne referim, desigur, la familiile înscrise în registrele de stare civilă), de a stabili raporturi vii, organice între ele. Neconvîngătoare, în ușor dezacord cu ansamblul, sînt tentativele psihologizante, tatonarea (prudentă, totuși, cenzurată de multe ori de autorul însuși) în zone sufletești mai tulerburi.

De la observarea acestor două tendințe disjuncte pare a fi pornit și punerea în undă semnată de Dan Puican, profund meritorie prin echilibrul interior al construcției, prin știința de a reliefa, de a valorifica sugestiv calitățile textului, estompînd laturile mai puțin izbutite.

Foarte bun rolul creat de Irina Petrescu, un rol observat cu deosebită finețe a analizei, conturat simplu, dar concentrînd o reală bogăție de sensuri; nici o notă falsă, nici o intonație neutră, „acoperirea” perfectă în gînd și trăire a fiecărui cuvînt rostit, a fiecărei pauze. Așa cum ne-au obișnuit montările lui Dan Puican, regizor ce acordă o atenție specială alcătuirii distribuției, piesa bene-

ficiază de o interpretare de certă calitate. Notăm pe: Mircea Albulescu, Florian Pittiș, Tamara Buciuceanu, Rodica Mandache, Rodica Sanda Tuțuianu.

De interes constant se bucură rubrica „Pagini regăsite din dramaturgia românească”, în spațiul căreia am avut prilejul de a asculta, recent, o adaptare radiofonică a lui Valentin Silvestru (autor și al scurtei, dar deosebit de utilei prefețe critice) după piesa într-un act *Nu te juca cu dracul* de Iacob Negruzzi. Însăilare dramatică simplă, dar nu lipsită de haz, de un anume farmec, comedia se urmărește și azi cu plăcere, revelînd calități autentice în ce privește articularea coerentă, bine ritmată a intrigii, conturarea precisă, vie, a caracterelor. Intenționînd o tratare ușor malițioasă, afectuos-ironică a textului — atitudine, în principiu, justificată —, regia (Cristian Munteanu) a exagerat, credem, în plasarea acestor accente. Uneori, nu strident, totuși perceptibil, se alunecă spre un ton de persiflare destul de ascuțită, care nu mai corespunde doar necesarei nuanțe de distanțare, sugerînd o netă disociere față de text. Mai aproape de prima intenție, cu mai multă surdina în utilizarea ironiei, ni s-a părut a fi interpretarea lui Dan Condurache. Mai „severi” față de unele inevitabile naivități ale comediei au fost Rodica Tapa-lagă, Rodica Mandache, Mihai Mereuță, Cornel Vulpe, Ion Anghel.

Și pentru că am dedicat aceste rînduri reevaluărilor, subliniem cu plăcere preocuparea statonică a emisiunii de teatru radiofonic de a menține în atenția spectatorilor, a ascultătorilor, interpretării și montării deosebite, existente în „Fonoteca de aur”. De această dată avem a-i mulțumi pentru reprogramarea spectacolelor radiofonice cu *Tache, Ianke și Cadîr* și *Gaițele* în distribuții și regii pe care ne-am obișnuit să le numim „de aur”.

Cristina DUMITRESCU